

610

Privat Kammermusikforening.

14. Koncert, Onsdag d. 24de April 1901, Kl. 8.

Edvard Grieg:

Kvartet i G-moll. Op. 27.

Un poco Andante — Allegro molto ed agitato.
Andantino—Allegro agitato.
Allegro molto marcato.
Lento — Presto al Saltarello.

D'Hrr **Anton Svendsen, Kr. Sandby, Fr. Marke og
E. Høeberg.**

Romancer:

Med en Vandlilje.
De norske Fjelde.
Borte.
Til min dreng.
Et håb.

Fru **Nina Grieg** og Hr. **Edvard Grieg.**

Ballade for Piano. Op. 24.

Frk. **Johanne Stockmarr.**

Romancer (Op. 70):

Eros.
Lys Nat.
Jeg lever et Liv i Længsel.
Se dig for.
Digtervise.

Hr. **Niels Juel Simonsen** og Hr. **Edvard Grieg.**

Medlemmerne anmodes indstændig om ikke at forlade deres Pladser under Udførelsen af Programmets sidste Nummer.

NB. De ærede Medlemmer anmodes om at bemærke Foreningens Avertissement den Dag Koncerten efter Bestemmelsen skal finde Sted, da vi i paakommende Tilfælde forbeholde os Ret til at udsætte Koncerten.

Den følgende Koncert **averteres** Lørdag den 4de Maj.

Med en Vandlilje.

Se, Marie, hvad jeg bringer:
Blomster med de hvide Vinger.
På de stille Strømme børen
svam den drømmetung i Våren.

Vil du den til Hjemmet vie,
fæst den på dit Bryst, Marie;
bag dens Blade da sig dølgø
vil en dyb og stille Bølge.

Vogt dig, Barn, for Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Nækken lader som han sover; —
Liljer leger ovenover.

Barn, din Barm er Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme; —
Liljer leger ovenover, —
Nækken lader som han sover.

Henrik Ibsen.

De norske Fjelde.

Ifald du følger mig over heien,
saa skal jeg vise dig sæterveien,
saa skal vi fare i fjeldet ind,
hvor solen gylder den hvide tind.

Men vil du vide, hvor bedst du finder
de fagre flyer, de fine tinder,
saa følg mig ind under Jotunfjeld
en rigtig skinnende sommerkveld.

Da skal vi sidde ved Glitretinden,
hvor skodden viger saa smaat for vinden;
da skal det hviske i hjertet dit:
„Aa nei, aa nei, aa, er dette mit?“

Nordahl Rolfsen.

Borte.

De sidste gæster
vi fulgte til grinden;
farvellets rester
tog nattevinden.

I tifold øde
lå haven og huset.
hvor toner søde
mig nys berused.

Det var en fest kun
før natten den sorte;
hun var en gæst kun —
og nu er hun borte.

Henrik Ibsen.

Til min Dreng.*)

Maidstone, April 1898.

Min kære lille Gentleman, min egen dejlige Dreng,
nu ligger du vel og sover så sødt i din lille Seng;
jeg ser dig tydeligt for mig, som jeg så ofte dig så,
på Pudsen det lille Hoved, på Tæppet de Hænder små.

Men Fatter han sidder i England, og Fatter han sover ej,
han sidder i England og skriver et Fødselsdagsbrev til dig,
og det skal gå over salten Sø, og det skal gaa over Land
og komme den to og tyvende til min lille Nielsemand.

Komme med alle de gode Ønsker, det komme kan,
Ønsker om Lykke for Drengen fra Drengens Fattermand.
Gid du altid må tænke — også når du bliver stor —
så pænt, som du gjorde som lille Dreng derhjemme hos Far og Mor.

Gid du altid må glædes ved det, som Livet dig gav,
glædes ved dine Gøder og ikke komme med Krav,
huske, at Lykken finder ingen, som ej forstod,
at den bestandig ligger lige foran Ens Fod.

Så til Lykke, min kære, min fine og gode Dreng,
du står som en lille Forårsblomst i Livets den grønne Eng;
og Fattermand kan ej se dig, men tænke på dig han vil —
og det vil han blive ved med, så længe som han er til.

Otto Benzon.

*) Af Digtets 5 Vers synges 1ste, 2det og 5te.

Et Håb.

Jeg kunde juble for alle vinde
 min glæde ud! Vil man den forstå?
 Nej, bedst jeg varsomt den lukker inde
 her hos mig selv i mit hjertes vrå.

Mit hjerte brænder, det bæver, banker
 i takten, o, til en jubelsang.
 Mit hoved gløder af vårens tanker . . .
 Hvor vild og lystelig deres gang.

Foran mit Øre det bruser, sjunger
 som tonerne fra et englekor
 med tusind sladrende, søde tunger,
 det røber mig, hvad i fremtid bor.

Ak! tør jeg tro det! Jeg vil så gjerne.
 Hvor håbet flammer og kaster skin!
 Ud fra det tause, det dunkle fjerne
 en stjerne stråler — og det er min!

John Paulsen.

Eros.

Hør mig, I kølige Hjærter i Nord,
 I, som vil Fryd i Forsagelsen finde;
 I går iblinde, I går iblinde,
 vil plukke Roser, hvor Roser ej gror,
 Årene rinde,
 Kræfterne svinde,
 hvor er vel Sneen, som faldt ifjor?
 Ej I det Tabte tilbage vinde,
 Læg jer paa Sinde
 da mine Ord:

Favne hende,
 som helt gav sig hen,
 hende, hvem helt
 du dig gav igen,
 favne hende
 med al den Ild,
 al den Livets
 luende Længsel,
 som I dit bankende Hjærte bor,
 det er den største —
 nej mere end det!
 det er den eneste
 virkelig store
 Lykke på Jord.

Otto Benzon.

Lys Nat.

Var det ej nylig, Solen sank ned
 bag Skovene i det Fjerne,
 nylig først, at den blege Stjerne
 så sit Billed i Bølgen blank?

Er det alt Dagens Guld, som gryr?
 Glider alt Solens Lavastømme
 over de bjergebølgede Skyr?
 Er det forbi med Nattens Drømme?

Neppe kommen drager du bort:
 Lyse Nat, hvi er du så kort?

Otto Benzon.

Jeg lever et Liv i Længsel.

Jeg havde betalt, hvad jeg skyldte,
 dækket Glæde med Sorg,
 blodige Renter havde jeg svaret
 af, hvad jeg tog på Borg.
 Jeg havde lidt saa meget
 og led nu ikke mer,
 mit Hjerte nød den samme Fred
 som den Døde i Gravens Ler.

Hvi blev jeg ikke dernede?
 Hvi kaldte du mig af Grav?
 Tusindfold Pine jeg prøved
 for hver en Glæde, du gav;
 syge så er mine Tanker,
 fredløse hvert et Sted —
 Hvad skulde jeg dog med Livet,
 når Lykken ej fulgte med?

Jeg lever et Liv i Længsel,
 i Længsel og sugende Savn,
 Lykke længes jeg efter,
 Lykke og Fred i din Favn.
 Men aldrig ender min Trængsel,
 aldrig bli'r du min Brud —
 Jeg lever et Liv i Længsel,
 jeg holder det ikke ud!

Otto Benzon.

Se dig for.

Se dig for, når du vælger din Vej,
tidt går Sti over gyngende Grunde,
vov dig længer fra Bredden ej,
end hvor du véd, du kan bunde.
Endt i Alvor er manges Leg,
se dig for, når du vælger din Vej.

Se dig for, hvor du sætter din Fod,
va'r dig vel for smudset og Dyndet,
Skæbnen bli'r dig kun lidet god,
når mod dig selv du har syndet.
Faldet følger så bitter en Bod,
se dig for hvor du Sætter din Fod.

Otto Benzon.

Digttervise.

Der er jo de, som er Ho'de kun
og Mave og Arme og Ben;
jeg gratulerer de gode Folk,
dem volder ej Verden Mên.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
jeg fik et Hjærte i Bryst,
og det kan rumme Alverdens Kval,
men også Alverdens Lyst.
Hejsa, I Godtfolk dernede!
I er nu de, som I er,
I ser slet ikke de Vinger,
som bærer mig op over Jer.

Der er jo de, for hvem Hobens Dom
er ét med Højesteret;
jeg gratulerer de gode Folk,
de vandt deres Sag så let.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
jeg hæved frejdig min Røst,
og blev end Hoben knusende gal,
det øgede kun min Lyst.
Hejsa, I Godtfolk dernede!
I blev nu de, som I blev,
for mig kan I mene, hvad Fanden I vil,
jeg skrev nu det, som jeg skrev.

Der er jo de, som lidt Kærlighed
kan nippe så hist så her;
jeg gratulerer de gode Folk,
de får just, hvad de er værd.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
jeg spiller et højere Spil,
et Spil, hvor det gælder Knald eller Fald,
hvor Alt eller intet jeg vil.
Hejsa, I Godtfolk dernede!
Jer volder Verden ej Mên,
for I, I kan nøjes med mange,
hvor jeg kun kan nøjes med én.

Otto Benzon.